

ՀԱՄԻ ՍԱԽՅԱՆ

Մարտիրոս Սարյանին

Կախվել է ժայռը անդունդի վրա
Եվ դարեր այդպես կախված է մնում,
Ջրերի մեջ են ոտքերը նրա,
Իսկ գլխին հոգնած ամպերն են քնում:
Կախվել է ժայռը, կորընթաց իջել,
Ժամանակների ջանքերով անմեկին,
Երկնքի և խոր անդունդի միջև
Դարձել քարեղեն ուրույն մի երկինք:
Եվ այդ քարեղեն երկնքի միջից
Մասրի մի թուփ է գլխի վայր բուսել,
Որ դալարել է երկնքի շնչից,
Բայց ոչ մի անգամ երկինք չի տեսել:
Երկինք չի տեսել թուփն այդ հիրավի,
Երկինքն էլ երբեք չի տեսել նրան,
Միայն գետի մեջ բեկված արևի
Գունատ ցուլքերն են դողացել վրան:
Ցուրտ քամիներն են ոստերը քրքրել,
Հողմերն են ծեծել բոլոր կողմերից,
Բայց նա ժեռ քարից սնունդ է առել
Եվ ջուր է առել խոնավ հողմերից:
Չի գիշել նա իր արմատը վերջին

Արհավիրքների զարկին անխնա,
Ճոճվել է անգամ ճնճողուկի շնչից,
Բայց հողմի շնչին դիմացել է նա:
Դիմացել է՝ պիրկ պարանի նման
Արմատով կառչած քարե երկնքին,
Շյուղեր է տվել և ամեն գարնան
Քնքշորեն ծաղկել, բուրել է կրկին:
Եվ շնչում են դեռ, գվարթ սոսափում,
Գարնանը ծաղկում ոստերը նրա,
Աշնանը կարմիր մասուր են թափում
Անդունդով անցնող կածանի վրա:
Կախվել է ժայռը անդունդի վրա...
Եվ հավիտյան էլ կախված մնա թող,
Քանի քարեղեն զանգվածը նրա
Մասրենու համար երկինք է ու հող: